

Sygn. akt XVI Ko 72/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVI Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Kasprzyk

Protokolant: p.o. stażysty P. P.

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu Anity Zwolińskiej- Smukała
po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 roku

sprawy z wniosku **M. W.** o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie w dniu 1 czerwca 2016 roku w sprawie Prokuratury Rejonowej P. – (...) w (...) (...)

1. Na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. W. kwotę 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania oraz kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia.
2. W pozostałym zakresie wniosek oddala.
3. Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Danuta Kasprzyk

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2017 r. M. W. działając przez pełnomocnika złożył w Sądzie Okręgowym w P. wniosek o zasądzenie na jego rzecz kwoty 3 000 zł zadośćuczynienia oraz 350 zł odszkodowania za niesłuszne zatrzymanie dokonane w dniu 1 czerwca 2016 r. w sprawie prowadzonej przez Komisariat Policji P.- (...) w P. pod sygn. (...)

Wnioskodawca podniósł, że w dniu 1 czerwca 2016 r. o godz. 10:00 został zatrzymany w miejscu pracy jako osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w dniu 29 kwietnia 2016 r. Jako przyczynę zatrzymania wskazano obawę zacierania śladów, wnioskodawcy jednak nie przedstawiono żadnych zarzutów i następnego dnia został zwolniony. Wnioskodawca podniósł, że sytuacja zatrzymania była dla niego bardzo przykra i stresująca i wywołała negatywne opinie w środowisku pracy. Był on zatrzymany przez ponad 30 godzin mimo, że nie dopuścił się żadnego czynu zabronionego. W dniu zatrzymania wnioskodawca miał wykonać umowę o dzieło w postaci przygotowania karty deserów na sezon letni, ale w związku z zatrzymaniem zamawiający powierzył wykonanie tej pracy innej osobie, co spowodowało utratę zarobku wnioskodawcy w kwocie 350 zł.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wniosku.

Sąd ustalił, co następuje:

Na skutek zawiadomienia pokrzywdzonej K. P. postanowieniem z dnia 9 maja 2016 r. sygn. akt (...)prokurator Prokuratury Rejonowej P.- (...) w P. wszczął śledztwo w sprawie mającego miejsce w dniu 29 kwietnia 2016 roku w P. rozboju na osobie K. P. i S. F. dokonanego przez nieznaną grupę mężczyzn, którzy wtargnęli do pojazdu zajmowanego przez pokrzywdzonych, a następnie grożąc nożem zażądali wydania pieniędzy, po czym zabrali z wnętrza pojazdu

pieniądze w kwocie 8000 zł stanowiące własność K. P. tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. Prowadzenie śledztwa prokurator powierzył Komisariatowi Policji P.- (...) w P..

dowód: protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie, postanowienie o wszczęciu śledztwa, zarządzenie o powierzeniu śledztwa w całości k. 1-2, k. 26, k. 27 akt (...)

Na podstawie zapisów monitoringu ze Stacji Paliw(...) przy rondzie (...), gdzie miało dojść do rozboju oraz monitoringu z pobliskich sklepów (...) policjanci określili wizerunki trzech mężczyzn, którzy mogli mieć związek z popełnionym przestępstwem. W ten sposób ustalili, że jednym ze sprawców może być A. W.. Na portalu społecznościowym facebook funkcjonariusze Policji ustalili, że w znajomych A. W. ma M. W., który jest bardzo podobny do rysopisu jednego ze sprawców.

dowód: protokół zatrzymania rzeczy, dokumentacja fotograficzna, notatka urzędowa k. 37-40, k. 41-45, k. 45-48, k. 49, k. 50, k. 51 akt(...)

W dniu 1 czerwca 2016 r. ok. godz. 10:00 M. W. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w miejscu pracy w restauracji (...) przy ul. (...) w P.. Został wyprowadzony z sali restauracji przy klientach i pozostałych pracownikach i zaprowadzony na zaplecze, gdzie przeszukano jego szafkę. Następnie, udano się z nim do jego mieszkania, które także przeszukano, a potem zawieziono go na komisariat Policji. M. W. nie był skuty kajdankami.

dowód: zeznania wnioskodawcy k. 30-31, notatka urzędowa, protokół zatrzymania osoby, protokół przeszukania k. 68, k. 83, k.86 akt PR 1 Ds. 952.2016

Po zatrzymaniu M. W. oświadczył, że zna A. W. ponieważ chodził z nim do Technikum Gastronomicznego i ma z nim sporadyczny kontakt. Stwierdził, że w dniu 29 kwietnia 2016 r. od godz. 8:30 do 20:30 był w pracy, co mogą potwierdzić pozostali pracownicy, a także podpisana przez niego karta pracy a poza tym w zakładzie jest kamera. Oświadczył, że nie ma nic wspólnego z dokonaniem rozboju i w tym roku nie był na stacji (...) przy rondzie (...).

dowód: zeznania wnioskodawcy k. 30-31, notatka urzędowa, protokół przesłuchania świadka M. W. k. 69, k. 98-100 akt PR 1 Ds. 952.2016

W ramach prowadzonego śledztwa w dniu 2 czerwca 2016 r. ok. godz. 15:50 dokonano okazania wnioskodawcy wraz z innymi trzema przybranymi mężczyznami pokrzywdzonej K. P.. Wśród okazanych mężczyzn pokrzywdzona nie rozpoznała żadnego ze sprawców dokonanego na jej szkodę rozboju z dnia 29 kwietnia 2016 r. Następnie, tego dnia ok. godz. 17:00 M. W. został zwolniony do domu. W toku tego śledztwa nie postawiono mu żadnych zarzutów.

dowód: zeznania wnioskodawcy k. 30-31, protokół okazania, protokół przesłuchania świadka k. 94-97, k. 98-100 akt PR 1 Ds. 952.2016

Prawomocnym postanowieniem funkcjonariusza Komisariatu Policji P.- (...) w P. z dnia 29 lipca 2016 r. zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej P.- (...) w P. sygn. akt (...) umorzono śledztwo w tej sprawie wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

dowód: postanowienie z 29 lipca 2016 r. k. 135 akt (...)

W dacie zatrzymania wnioskodawca był zatrudniony w restauracji (...) na umowę zlecenie i otrzymywał z tego tytułu dochód w wysokości 2000 zł miesięcznie. Zatrzymanie spowodowało, że wnioskodawca pozostał na umowie zlecenia kolejne trzy miesiące i musiał się szkolić dalej mimo, że miał wcześniej otrzymać stałą umowę o pracę. Po trzech miesiącach podpisano z nim stałą umowę o pracę.

dowód: zeznania wnioskodawcy k. 30-31

W dniu 30 maja 2016 r. A. G. zawarła z M. W. umowę o dzieło numer (...) na mocy której M. W. zobowiązał się do przygotowania karty deserów na sezon letni do dnia 1 czerwca 2016 r. A. G. zobowiązała się do zapłaty M. W. za

wykonanie tych prac wynagrodzenia w kwocie 350 zł brutto. W związku z zatrzymaniem w dniu 1 czerwca 2016 r. M. W. nie mógł wykonać zleconej mu pracy i jej wykonanie zamawiająca powierzyła innej osobie.

dowód: oświadczenie k. 6, umowa o dzieło numer (...) k. 7, zeznania wnioskodawcy k. 30-31

Powyższe ustalenia zostały dokonane przez sąd na podstawie wyżej przytoczonych dowodów.

Zeznania wnioskodawcy sąd uznał za wiarygodne, gdyż były spójne i logiczne oraz korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Za wiarygodne sąd uznał dokumenty zawarte w dołączonych aktach postępowania przygotowawczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wniosek M. W. o przyznanie mu odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie zasługiwał na uwzględnienie co do zasady, natomiast dochodzoną kwotę sąd uznał za uzasadnioną w części.

Zgodnie z treścią przepisu art. 552 § 1 k.p.k. oskarżonemu, który w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji został uniewinniony lub skazany na łagodniejszą karę, służy od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania względem niego w całości lub w części kary, której nie powinien ponieść. Jak stanowi § 4 tego przepisu: Odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania.

Wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie został złożony w dniu 2 lutego 2017 r. i dotyczy zatrzymania dokonanego w dniu 1 czerwca 2016 r. Oba te zdarzenia miały miejsce już po wejściu w życie nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania karnego dokonanej ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016 r. poz. 437). Nowelizacja ta w zakresie przesłanek odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie (art. 552 § 4 k.p.k.) przywróciła stan prawny obowiązujący przed 1 lipca 2015 r. Stąd też aktualne są poglądy orzecznictwa i doktryny dotyczące tych przepisów wyrażone przed 1 lipca 2015 r.

W niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki konieczne do przyznania wnioskodawcy odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. W ocenie sądu § 4 art. 552 k.p.k. stanowi samodzielną podstawę dochodzenia roszczeń z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania odrębną od § 1 art. 552 k.p.k. Świadczy o tym zawarty w art. 552 § 4 k.p.k. zwrot „również”, co wskazuje na odrębny, dodatkowy charakter tego przepisu. Reguluje on zasady odpowiedzialności Skarbu Państwa za stosowanie środków przymusu odmiennie niż § 1 i określa inne przesłanki tej odpowiedzialności. Stwierdza bowiem, że odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje za tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie w sytuacjach gdy było ono niewątpliwie niesłuszne. Przepis ten regulując samodzielnie przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa za stosowanie środków przymusu wskazuje tylko jedną – niewątpliwą niesłuszność i nie ogranicza jej podmiotowo - tak jak § 1 - jedynie do osób mających status oskarżonego (podejrzanego).

Podobnie, w orzecznictwie podnosi się, że: W świetle art. 552 § 4 k.p.k., dla oceny czy zatrzymanie było niewątpliwie niesłuszne, nie ma znaczenia, czy po dokonaniu go w trybie określonym w art. 244 k.p.k. doszło następnie do wszczęcia postępowania karnego i czy było to postępowanie in rem, czy też nastąpiło również przedstawienie zarzutów zatrzymanemu, albo czy został on zwolniony, a do wszczęcia postępowania przygotowawczego, z uwagi na brak uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, w ogóle nie doszło. To samo odnieść należy do zatrzymania wskazanego w art. 247 § 1 k.p.k., jako że i tu nie musi dojść do przedstawienia zarzutów - zatrzymanej i doprowadzonej - osobie podejrzanej, czy do ewentualnego umorzenia następnie wobec niej postępowania przygotowawczego. Zatrzymany może zatem nigdy nie nabyć statusu podejrzanego, może też w ogóle nie dojść do wszczęcia dochodzenia lub śledztwa w sprawie, w której został on zatrzymany. (por. uzasadnienie uchwały SN z 23 maja 2006 r., I KZP 5/06, OSNKW 2006/6/55). W doktrynie również wskazuje się, że: W wypadku odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne

tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie (§ 4) podstawą odszkodowania jest prawomocny wyrok uniewinniający lub prawomocne orzeczenie o umorzeniu postępowania wydane w postępowaniu przygotowawczym (umorzenie dochodzenia lub śledztwa) albo w postępowaniu sądowym w toku instancji. W § 4 nie ma odesłania do § 1, co oznacza, że w postępowaniu sądowym tego rodzaju orzeczenia nie muszą zapaść w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji (por. D. Świecki Komentarz do art. 552 Kodeksu postępowania karnego. Lex 2013 teza 5, podobnie wyrok SA we Wrocławiu z 30 grudnia 2014 r., II AKa 401/14, Legalis nr 1186114, gdzie wskazano, że odszkodowania może domagać się także niewątpliwie niesłusznie zatrzymany świadek na podstawie art. 285 § 2 k.p.k.).

Odpowiedzialność Skarbu Państwa za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie oparta jest na zasadzie ryzyka, a nie na zasadzie winy, co powoduje, że niewątpliwie niesłuszny, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest także tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. oraz tymczasowe aresztowanie, powodujące dolegliwość, której poszkodowany nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także, w szczególności w świetle prawomocnego jej rozstrzygnięcia (por. uchwała SN z 15 września 1999 r., I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72 oraz uchwała SN z 23 maja 2006 r., I KZP 5/06, OSNKW 2006/6/55). W ramach pierwszej z tych kategorii należy wymienić sytuacje, w których tymczasowe aresztowanie nie powinno nastąpić, bez względu na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie, a więc takie, które zostało zastosowane z obrazą odpowiednich przepisów rozdziału 28 k.p.k. W tym wypadku ocena słuszności dokonywana jest z punktu widzenia okoliczności istniejących w chwili stosowania tych środków, gdyż właśnie wtedy zostało wydane orzeczenie z obrazą wskazanych przepisów. Dalszy przebieg postępowania nie ma znaczenia dla dokonania oceny słuszności. Z kolei w pozostałych wypadkach, gdy przy stosowaniu środków przymusu nie dopuszczono się obrazy prawa procesowego, ocena niewątpliwie niesłuszności wymaga uwzględnienia zarówno ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie w przedmiocie odpowiedzialności karnej osoby, która w tym trybie była pozbawiona wolności, jak również całokształtu okoliczności ustalonych do chwili wydawania orzeczenia przez sąd rozpatrujący wniosek o odszkodowanie z tego tytułu. Oceny słuszności tymczasowego aresztowania, na gruncie przepisu art. 552 § 4 k.p.k. należy – zgodnie z ustaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego – dokonywać przede wszystkim z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Powyższe uwagi dotyczą w równym stopniu tymczasowego aresztowania, jak i zatrzymania, gdyż: Nie ma bowiem żadnych racji, aby w tej materii odmiennie, co do zasady, podchodzić do kwestii niesłuszności skazania i tymczasowego aresztowania, a odmiennie do niesłuszności zatrzymania, zwłaszcza gdy zważy się też, że regulacja w tej materii unormowana jest jednym artykułem kodeksu (art. 552), a gdy chodzi o niesłuszność tymczasowego aresztowania i zatrzymania, wręcz łącznie w jednym paragrafie tego artykułu (§ 4 art. 552). Skoro zaś odpowiedzialność Skarbu Państwa oparta jest w we wszystkich wskazanych sytuacjach na zasadzie ryzyka, to także przy badaniu niewątpliwie niesłuszności zatrzymania niezbędna staje się ocena ex nunc, czyli przez pryzmat całokształtu okoliczności z momentu rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie z racji owego zatrzymania (zob. uzasadnienie uchwały SN z 23 maja 2006 r., I KZP 5/06, OSNKW 2006/6/55).

W niniejszej sprawie natomiast wnioskodawcy nie postawiono żadnych zarzutów, a ostatecznie postępowanie przygotowawcze w tej sprawie umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Okoliczności te powodują, że dokonane w dniu 1 czerwca 2016 r. zatrzymanie wnioskodawcy należy ocenić jako niewątpliwie niesłuszne. Ponadto, również w chwili podejmowania decyzji o zatrzymaniu brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca może próbować ucieczki, czy ukrywania się lub wskazywanego zacierania dowodów. W niniejszej sprawie wystarczające było bowiem wezwanie wnioskodawcy do stawiennictwa w siedzibie organu procesowego bez konieczności dokonywania zatrzymania.

Zdaniem sądu wobec wnioskodawcy nie zachodziły jednocześnie żadne przesłanki określone w art. 553 k.p.k., związane ze spowodowaniem przez niego niesłusznego pozbawienia wolności lub przyczynieniem się do takiej sytuacji. Nie podejmował on bowiem kroków mających utrudnić postępowanie karne i nic nie wskazywało na to, że takie kroki planował podjąć.

Przepis art. 552 § 4 k.p.k. obejmuje dwa roszczenia: o odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Roszczenia powyższe mają charakter cywilnoprawny, obejmują zarówno szkodę materialną (rzeczywistą stratę i utracone korzyści) jak i niematerialną (krzywdę). Zgodnie z żądaniem wniosku przedmiotem rozpoznania sądu było roszczenie o zadośćuczynienie w wysokości 3.000 zł oraz roszczenie o odszkodowanie w wysokości 350 zł.

Szkodę wynikającą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania stanowi różnica między stanem majątkowym, jaki by istniał, gdyby wnioskodawcy nie pozbawiono wolności, a stanem rzeczywistym z chwili zwolnienia. Powstanie i rozmiar takiej szkody zależne są od tego, czy i jakie poszkodowany miałby możliwości zarobkowe, gdyby pozostawał na wolności, i w jakim zakresie byłby je rzeczywiście wykorzystywał, jakie wydatki poniósłby na utrzymanie własne i rodziny, wychowanie i kształcenie dzieci, na potrzeby kulturalne, rozrywkowe i inne, czy i ile poświęciłby na oszczędności lub zwiększenie trwałych składników majątku, na jakie mógłby być narażony straty (por. wyrok SN z dnia 18 sierpnia 2000 r. II KKN 3/98, LEX nr 50900). Fakt poniesienia szkody i utraty korzyści musi być przez żądającego odszkodowania udowodniony, ciężar udowodnienia okoliczności faktycznych uzasadniających roszczenie o odszkodowanie spoczywa bowiem na wnioskodawcy, stosownie do art. 6 k.c.

W rozpoznawanej sprawie, na szkodę majątkową, wynikłą z zatrzymania M. W. miała składać się kwota 350 zł utraconych przez niego zarobków z tytułu niewykonania umowy o dzieło. Na dowód poniesienia tej szkody wnioskodawca przedstawił przedmiotową umowę o dzieło oraz oświadczenie zamawiającej poświadczające utratę przez niego zarobku. Zlecenie zostało złożone w dniu 31 maja 2016 r. i miało zostać wykonane do 1 czerwca 2016 r. Zatrzymanie M. W. uniemożliwiło zatem wywiązanie się przez niego z zobowiązania i utratę korzyści w kwocie 350 zł. Wnioskodawca należycie wykazał poniesioną na skutek zatrzymania szkodę zarówno co do zasady, jak i wysokości. Wobec powyższego sąd zasądził na rzecz wnioskodawcy kwotę 350 zł tytułem odszkodowania za niesłuszne zatrzymanie.

Niewątpliwie w wyniku niesłusznego zatrzymania M. W. doznał szkody niematerialnej (krzywdy), co czyni zgłoszone przez niego roszczenie za usprawiedliwione co do zasady. Został on zatrzymany w miejscu pracy, przy pozostałych pracownikach i klientach restauracji, a następnie dokonano przeszukania jego szafki oraz mieszkania. Wydarzenia te spowodowały u wnioskodawcy silny stres oraz naraziło go na negatywne opinie u współpracowników i osób trzecich.

Suma zadośćuczynienia pieniężnego, mająca rekompensować krzywdę doznaną przez represjonowanego zgodnie z treścią przepisów art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 2 k.c. winna być „odpowiednia”. Jest to pojęcie mające charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się na pewne kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc winno przedstawiać określoną wartość ekonomiczną, odczuwalną, nie będącą jednak wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę to odszkodowanie za szkodę niematerialną, a stanowią ją negatywne przeżycia psychiczne wiążące się nie tylko z faktem pozbawienia wolności (przebywanie z innymi osobami pozbawionymi wolności, dolegliwe warunki odbywania kary), ale również to, że dana osoba w trakcie zatrzymania utraciła dobre imię. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy osobie pozbawionej wolności, w tym zwłaszcza okres izolowania od społeczeństwa, który w miarę rozciągania się w czasie wzmaga doznanie krzywdy. Należy brać również pod uwagę status społeczny i zawodowy wnioskodawcy. Zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. Suma odpowiednia to taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem (wyrok SA w Warszawie z 10 września 2014 r., II AKa 189/14, Legalis nr 1092702).

M. W. był zatrzymany ponad 30 godzin, spędził noc w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych cały czas w niepewności co do swoich dalszych losów. Mimo, że był niewinny został zatrzymany, co musiało powodować u niego obawę o późniejsze niesłuszne oskarżenie. Dokonanie zatrzymania wpłynęło również na utratę dobrego imienia M.

W. i zaufania u pracodawcy, które musiał potem odzyskiwać. Wnioskodawca w dacie zatrzymania cieszył się nieposzlakowaną opinią, nie był karany i nigdy nie wchodził w konflikty z prawem.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że sumą zadośćuczynienia adekwatną do doznanej krzywdy, rekompensującą negatywne przeżycia i cierpienia wynikające z faktu niesłusznego zatrzymania, a jednocześnie nie przynoszącą wnioskodawcy nadmiernych, nieuzasadnionych korzyści będzie kwota 2.000 zł. Taką też sumę tytułem zadośćuczynienia sąd zasądził w pkt. 1 wyroku. Kwota 2.000 zł stanowi realną, odczuwalną wartość ekonomiczną, należycie rekompensującą doznaną krzywdę. Nie jest ona rażąco wygórowana, ani niewspółmiernie niska.

W pozostałym zakresie sąd w punkcie 2 wyroku wniossek M. W. o zadośćuczynienie oddalił.

O kosztach postępowania sąd orzekł jak w pkt. 3 wyroku na podstawie przepisów tam powołanych.

SSO Danuta Kasprzyk